మల్లాది వెంకట కృష్ణమూర్తి

– మ్యూజికాలజిస్ట్ రాజా

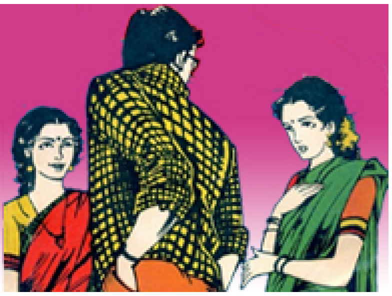

మితిమీరిన ఆరాధనా భావం

Infatution (ఒక విధమయిన మితిమీరిన ఆరాధనా భావం) ఎక్కువయినా అభిమానుల వ ఇబ్బంది పడ్డ వాళ్ళలో నేనూ ఒకణ్ణి టెక్నీషియన్‌గా నాకే యిబ్బంది అయితే మరి స్టార్స్ సంగతి చెప్పక్కర్లేదు. 'గుడ్డి' సినిమాలో యీ టాపిక్ అద్భుతంగ డీల్ చేయబడింది. రాజా – సినిమా వాళ్ళను వదిలిపెట్టి ఒక ప్రఖ్యాత రచయితను ఎన్నుకోవడంలోనే ఆయన ఇంటిలిజన్స్ తెలుస్తోంది. ఎందుకంటే ఏ సినిమా స్టార్‌ను ఎన్నుకున్నా మిగతా స్టార్స్ అభిమానుల వల్ల చాలా ఇబ్బందులున్నాయ్. రాజా సంగీత పిచ్చి, స్నేహిత పైత్యం కాస్త మోతాదుకు మించి ఉన్న సాహిత్యపు ఎఫెక్ట్ – కానీ, నవలలో ముఖ్యమయిన శిల్పాన్ని ఉత్కంఠత పెంపిందించే టెక్నిక్‌ను ఎప్పుడు నేర్చాడో నాకైతే తెలీదు. దాని కారణం కూడా అతని ఫ్రెండ్స్ సర్కిల్ కావచ్చు. బాగా గమనిస్తే ఒకచోట యండమూరి, కొండొకచోట మల్లాది మరొక చోట జంధ్యాల కనిపించకపోరు.

A Novel Which Is Well Begun Is Half Very Well Finished.

రాజా – మౌళవిక, మల్లాదులను ఎక్కడికి తీసుకెళ్తాడో? ఏం చేస్తాడోనని ఉత్కంఠతతో ఎదురుచూస్తున్నాను.

– ఎస్.పి.బాలసుబ్రహ్మణ్యం.

❀❀❀

వందనాలు.. వందనాలు... తలపుల హరిచందనాలు

ఈ కథలో సహజత్వం ఎందరో ప్రముఖ వ్యక్తుల్ని పాత్రలుగా మలుచుకోవడం జరిగింది. చెప్పి కొందర్ని చెప్పకుండా మరికొందర్నీ వాడుకున్నా అందరూ సహృదయంతో నన్ను మన్నించి, ఆశీర్వదించి, అభినందించారు. వారందరికీ ఈ కథను సీరియలైజ్ చేసిన 'పల్లకి' కందనాతి చెన్నారెడ్డిగారికి, సి.శివప్రసాద్ గారికి లిఖితపూర్వకంగా, మౌఖింగా ఆశీస్సులనందించిన ప్రతి ఒక్కరికీ ముఖ్యంగా తన పేరుని, తనకు సంబంధించిన ఇన్‌ఫర్మేషన్‌ని వాడుకోడానికి అనుమతిచ్చి, నేను రాసిన ఏ ఒక్క పదాన్నీ మార్చకుండా నైతికంగా ఎంతో ప్రోత్సాహాన్నిచ్చిన నవలా రచయిత.. శ్రీ మల్లాది వెంకట కృష్ణమూర్తిగారికి నా కృతజ్ఞతలు

రాజా.

❀❀❀

(రచనాకాలం: 1987)

(గత సంచిక తరువాయి)

మళ్ళీ అడ్డంగా తలాడించిందామె అసంకల్పితంగానే.

"అందుకే నీలాంటి వాళ్ళని చూస్తే 'కావమ్మ మొగుడంటే అవును కామోసు అనుకున్నాం' అనే సామెత పుట్టింది. ఇప్పటికయినా బీ కేర్ ఫుల్. నీ వాళ్ళు ఎవరో తెలుసుకో. మీ ఇంట్లో నీ గురించి చేరిన ఆ డూప్లికేట్‌ని తన్ని తరిమేసెయ్. ఒకవేళ అతనే

నిజమైన మల్లాది అయితే నేను స్వయంగా వచ్చి ఆయన కాళ్ళు పట్టుకుని క్షమాపణ చెప్పుకుని మీ పెళ్ళిలో భోజనాలకి అంట్లు తోముతాను. టేకిట్ ఫ్రమ్ మి దిసిజ్ మై ఛాలెంజ్" అంది సంయుక్త అక్కసుతో కూడిన ఆవేశంతో.

మౌళవికకి ఏం పాలుపోలేదు. హృదయాంతరాళంలో చెలరేగుతున్న ఘర్షణకి ఆమె చిన్న గుండె తట్టుకోలేకపోతోంది.

"జీవితంలో ఇన్ని రకాల మనస్తత్వాలు కలవారుంటారా? మనం ఎవరికీ ఏ అపకారమూ తలపెట్టకపోయినా మన జీవితాల్లోకి ప్రవేశించి ఎందుకు కొందరు ఆడుకుంటారు? ఎవరు కరెక్టు? సంయుక్తా... మల్లాదా?"

పరిపరివిధాల తలపోస్తోందామె ఉన్నట్టుండి వాచీ చూసుకుందామె. అయిదుంపావు. ఈ పాటికి మల్లాది ఎక్కిన ట్రైన్ సికింద్రాబాద్ దాటేసి ఉంటుంది. ఫ్లయిట్ అయితే మరో అరగంటలో మద్రాసులో లాండ్ అవడానికి రెడిగా ఉంటుంది. ఈ సమయంలో తనను ఆదుకునేది, తన ఆలోచనలని పంచుకునే ఒకే ఒక ప్రాణి జయశ్రీ

"మౌళవికా... ఆగు డ్రాప్ చేస్తాను" అని కేకేసింది సంయుక్త. కానీ ఆమె ఆగలేదు. సంయుక్తకు కావలసింది కూడా అదే అందుకే మౌళవిక కనుమరుగయ్యేవరకు కారు స్టార్ట్ చేయలేదామె.

మౌళవిక పరుగెడుతుంది. రోడ్ మీద వెళుతున్నవారు తనను పిచ్చి చూపులు చూస్తున్నారన్న విషయాన్ని కూడా గమనించే స్థితిలో లేదామె.

కల్లోలం చెలరేగుతున్న తన గుండె ఇలా పరుగెడుతూండగానే ఆగిపోతే ఎంత బావుణ్ణు అని అనుకుంటోంది ఆమె. ఓ వైపు నిర్వేదం, ఓ వైపు కసి, పళ్ళు బిగించుకుని మరీ పరుగెడుతోందామె.

అదిగో..జయశ్రీ ఇల్లు.

"జై.. జై.. త్వరగా తలుపు తెరు జై" తలుపులు బాదుతోందామె ఎవరో తరుముకొస్తున్నట్లు.

తలుపులు తెరుచుకున్నాయి. జయశ్రీ రూపం మసకమసకగా కనబడుతోంది. ఆమె గుండెల్లో తలదాచుకోవాలనుకున్న మౌళవిక ఆమె చేతుల్లో వాలిపోయింది స్పృహ తప్పి.

10

చల్లటి స్పర్శ.

ముఖం మీద పురిసెడు నీళ్ళు పోసి ఆప్యాయంగా నిమురుతున్న అమృత స్పర్శ. మగతలోనే మౌళవిక గుర్తించిందా చేతిని.

"జై" అంది కళ్ళు విప్పకుండానే.

ఎంతో ఆర్ద్రంగా ఉందా పిలుపు.

మొదటి రోజు బడిలో వదిలేసి వెళ్ళిపోయిన తల్లిని బెల్ కొట్టిన తర్వాత చూసిన వెంటనే మూడేళ్ళ పసిపిల్ల గొంతులోంచి, గుండెల్లోంచి పెల్లుబికే రోదన స్వర స్పందన నిబిడీకృతమై వుంది ఆ పిలుపులో.

"ఆ.. ఇక్కడే వున్నాను విక్కీ. కొంచెం హార్లిక్స్ తాగుతావా?" అంది జయశ్రీ

"ఒద్దు జై. నువ్వెక్కడికీ వెళ్ళొద్దు" అంటూ ఆమె చేతిని గభాలున పట్టుకుంది మౌళవిక. కొద్ది కొద్దిగా స్పృహ వస్తోందామెకి. "లేదు విక్కి. నీకేం భయంలేదు. లే.. లేచి కూచో" అంటూ మౌళవికను లేపి తన భుజం ఆమె వీపు వెనుకగా దన్నుపెట్టి మెల్లిగా హార్లిక్స్ తాగించింది జయశ్రీ

ఓ పది నిముషాలు గడిచాయి.

మౌళవికకు జరిగినవి ఒక్కొక్కటే గుర్తుకు వస్తున్నాయి.

"జై..జై" అందామె మళ్ళీ ఏడుపు గొంతుతో.

"ఎక్స్‌యిటవకు విక్కీ నేనున్నానుగా. అంతా హాయిగా మరిచిపో. మరో అయిదు నిమిషాల్లో ఆటో వస్తుంది. మన ఇంటికి వెళదాం. అన్నీ సర్దుకుంటాయి. ఓ...కే?" అంది జయశ్రీ ఒక చిన్నపిల్లను బుజ్జగిస్తున్నట్టు.

"అది కాదు జై.. ఆయన.. ఆయన కారుట" మరొక రెండు సెకండ్లలో వెక్కిళ్ళు మొదలవటం తరువాయి అన్నట్టుగా ఉందామె గొంతు.

"ఎవరన్నారు? సంయుక్తేనా?"

రాబోతున్న వెక్కిళ్ళు ఆగిపోయాయామెకి.

"నీకెలా తెలుసు?" అడిగింది ఆశ్చర్యంగా.

"మన సంయుక్త బుద్ధి తెలియని దెవరికి? ఈ మాత్రం దానికేనా ఇలా పడిపోయావు?"

తల దించుకుంది మౌళవిక.

"సరే ఆయన మల్లాది కాకపోతే ఇంకెవరు? అదయినా చెప్పిందా ఆ సుందరి"

"...."

"అదొక కుళ్ళు గుమ్మడికాయ అని తెలిసి కూడా దాని మాటలెలా నమ్మావు?"

"ఒకవేళ కాకపోతే?" అంది మౌళవిక భయం భయంగా.

"నేను జయశ్రీ కాకపోతే నువ్వు మౌళవిక కాకపోతే - ఊ చెప్పు ఏమవుతుంది?"

"జోక్‌గా తీసుకోకు జై - ఇది నా లైఫ్ అండ్ డెత్ క్వశ్చెన్ తెలుసా?"

జయశ్రీ కళ్ళు పెద్దవి చేసి చూసిందామెను ఆశ్చర్యంగా. ఓ నిముషం పాటు మాట్లాడలేకపోయింది మౌళవిక అలా అనగానే.

"ఓకే విక్కీ ఆయన మల్లాది అని నేను ప్రూవ్ చేస్తాను. ఏవిటి పందెం?" అంది ధృఢస్వరంతో కొంతసేపు పోయాక.

"నువ్వా" అరిచినంత గట్టిగా అడిగింది మౌళవిక.

"ఏం నేనేం చెయ్యలేనా?"

"నీకు మల్లాది గురించి ఏం తెలుసని?"

"సంయుక్త కన్నా అట్టే మాట్లాడితే నీకన్నా కూడా బాగా తెలుసు. నీ కళ్ళు అభిమానంతోనూ, దాని కళ్ళు దురభిమానంతోనూ నిజం తెలుసుకోలేని స్థితిలో ఉన్నాయి. ఎటువంటి ఒడిదుడుకులు వచ్చినా నిదానంగా ఆలోచించగల శక్తి భగవంతుడి దయవలన కొద్దో గొప్పో వుంది. అది చాలు నాకు" అంది జయశ్రీ

అంతలో గుమ్మం ముందు ఆటో ఆగిన శబ్దం. మరు నిమిషంలోనే ఓ కుర్రాడు లోపలికి వచ్చాడు. "ఆటో వచ్చింది మేడమ్" అంటూ.

"చాలా థాంక్స్ బాబూ సమయానికి ఆదుకున్నావు" అంది జయశ్రీ

"ఫరవాలేదండీ" అంటూ సిగ్గుతో ముడుచుకుపోయి తుర్రుమన్నాడు ఆ కుర్రాడు.

"ఉండు విక్కీ ఇప్పుడే వస్తాను" అంటూ లోపలికి వెళ్ళి బ్రీఫ్‌కేసుతో వచ్చిందామె.

"అదేంటి?" అడిగింది మౌళవిక ఆశ్చర్యంగా.

"చెప్తాలే పద" అంటూ ముందుకు నడిచిందామె. ఇద్దరూ ఆటో యెక్కారు.

"నిన్న రాత్రసలు నిద్రపట్టలేదు విక్కీ. మొన్నంతా మనం తమాషాగా కబుర్లు చెప్పుకుంటూ పడుకున్నాం కదా అలా ఇవాళకూడా నీతో హాయిగా గడిపెయ్యాలనుంది" అంది జయశ్రీ ఆటో బయల్దేరగానే.

"అలా అయితే బ్రీఫ్ కేసెందుకు?"

"రేపు కూడా ఉండిపోదాం అనిపిస్తే నీతో ఉండిపోదాం అని, ఏం ఉండనివ్వవా?"

మౌళవిక పరీక్షగా చూసింది జయశ్రీ వైపు. ఏ భావనా కనిపించలేదా ముఖంలో."

"నేను ఆత్మహత్య చేసుకుని చచ్చిపోతాననుకుంటున్నావు కదూ?

"ఛ.ఛ అవేం మాటలు? నువ్వేం పిచ్చిదానివా? పిరికిదానివా?" నిజంగానే ఇవాళంతా నీతోనే ఉండిపోవాలనుకుంది నాకు."

జయశ్రీ మెడ చుట్టూ చేయివేసి భుజం మీద తల వాల్చేసి "నన్ను క్షమించు జై నేనేదో నిజంగా ఓ సీను క్రియేట్ చేసేసి ఉంటాను. అంతేకదూ?" అంది మౌళవిక ఆమె కంఠంలో కొద్దిగా జీర.

"లేదు అదేదీ కాదు అన్నానుగా. నన్ను కూడా నమ్మవా నువ్వు?" అంది జయశ్రీ

మౌళవిక కొంత స్థిమితపడింది. మరో కొంతసేపట్లో ఇల్లు దగ్గర పడుతుందనగా.

"జై.. నేనిలా పడిపోయినట్లు డాడీకి, యాదగిరికి ఎవ్వరికీ చెప్పకు" అందామె.

"చెప్తానని ఎందుకనుకుంటున్నావ్?"

"అది కాదు జై. మా డాడీ అలా తమాషాగా మాట్లాడుతూ కనిపిస్తారు గానీ ఎప్పుడూ నా గురించే ఆలోచిస్తూ ఉంటారు. అవికాక బిజినెస్ వ్యవహారాలు, దాంతో అప్పుడప్పుడూ తలనొప్పి వస్తూ వుంటుంది. నీకు తెలుసుగా, ఆయన గ్యాస్ట్రిక్ అల్సర్లు."

ఓ రోజు ఆయన గదిలోంచి మాటలు వినిపించాయి నాకు. యాదగిరి అంటున్నాడు. "ఎందుకయ్యా ఆ ఆస్ప్రో టాబ్లెట్లు వేసుకుంటారు? అవి వేసుకుంటే అల్సర్లకు మంచిది కాదని డాక్టర్ చెప్పాడుగా" అని.

దానికి డాడీ ఏమన్నారో తెలుసా జై. తల్చుకుంటే ఇప్పటికీ గుండె చెరువు అయిపోతుంది. "అమృతాంజనం రాసుకుంటే నాకు తలనొప్పని విక్కీకి తెలిసిపోతుందయ్యా" అన్నారు. నేను ఆ మాత్రం ఫీలవడం కూడా భరించలేరు జై.

ఆయన అంటూ మళ్ళీ ఏడుపు మొదలుపెట్టింది.

"ఏయ్ ఊరుకో నా సంగతేమోగానీ ఇప్పుడు నువ్వే బయట పెట్టేట్టున్నావు. ఇదిగో ఇల్లు దగ్గరకొచ్చేసింది. ముఖం తుడుచుకో" అంది జయశ్రీ ఆమె వీపు నిమురుతూ.

ఆటో ఆగింది.

పోర్టికోలో పుస్తకం చదువుతూ కూర్చున్న యాదగిరి వచ్చి గేటు తీశాడు. ఉదయం నుంచి ఏదో ఓ రూపంలో ఎంతో ఒత్తిడికి గురయి, వడలిపోయి వున్న మౌళవికని చూస్తూనే అడిగాడతను "అదేమిటమ్మా అలా ఉన్నారు?" అంటూ.

"ఏం లేదుగానీ, డాడీ వచ్చారా?" అందామె. తనను పట్టుకుని నడుస్తున్న జయశ్రీ చేతిని విడిపించుకుంటూ అతడికి అనుమానం రాకుండా జాగ్రత్తపడుతూ.

"వచ్చేరమ్మా అర్జంటుగా కలకత్తా వెళ్ళాలంటూ సామానులు సర్దుకుని వెళ్ళారు. మీకీ చీటీ ఇమ్మన్నారు" అన్నాడు పుస్తకంలో మడతపెట్టి ఉన్న కాగితాన్ని అందిస్తూ. ఈసారి తిరిగి వచ్చేసరికి నాలుగయిదు రోజులయినా కావచ్చునని, ఏదయినా అవసరం వుంటే ఫోన్ చెయ్యమని పార్థసారథి రాశాడా ఉత్తరంలో.

"ఇదీ ఒకందుకు మంచిదే డాడీకి ఈ బాధలన్నీ అనవసరం" అంది మౌళవిక తన గదిలోకి వెళ్ళాక.

"నువ్వు బాధ పడకూడదని ఆయన అనుకుంటారు. ఆయన బాధ పడకూడదని నువ్వు అనుకుంటావు ఏమయినా ఇద్దరూ ఆదర్శ తండ్రీ కూతుళ్ళే" అంది జయశ్రీ బ్రీఫ్ కేస్ మంచం కింద పెడుతూ.

"ఇది చూశారామ్మా" అంటూ లోపలికి అడుగుపెట్టాడు యాదగిరి.

"మన కృష్ణమూర్తిగారి సీరియల్లే కావలని పాఠకులందరూ అడిగారట. అలాగే రాస్తానంటూ ఈయన ఉత్తరం రాసారు. అదిక్కడ వేశారు చూడండి"

తటాలున మౌళవిక లేచి అతడి చేతిలోని 'పల్లకి' వారపత్రిక అందుకుంది. నిజమే ఉత్తరాల పేజీలో మల్లాది స్వంత దస్తూరితో వుందా ప్రకటన.

"యాదగిరీ భోజనం రెడీయేనా? నాకు బాగా ఆకలేస్తోంది అంది జయశ్రీ

"ఓ.. ఒక్క పదినిమిషాలు" అంటూ కిచెన్ వైపు పరిగెత్తాడతను.

"ఇది మల్లాదిగారి రైటింగేనా?" అని అడిగిందామె మౌళవికని.

"అవును.. జై. 'ఈ గంట గడిస్తే చాలు' నవల్లో కూడా ఇలాగే మల్లాదిగారి హ్యాండ్ రైటింగ్ వేశారు" అంది మౌళవిక ఆ పేజీనుంచి చూపు తిప్పకుండానే.

"విక్కీ ఇమ్మీడియట్‌గా పద" అంటూ ముందుకు నడిచింది జయశ్రీ

"ఎక్కడికే" అంటూ అనుసరించిందామె. ఒక్క నిముషంలో ఇద్దరూ ఔట్ హౌస్ చేరుకున్నారు. కిటికీ పైన పెల్మెట్ మీద వున్న తాళం చెవితో లాక్ తీసి లోపలికి వెళ్ళింది జయశ్రీ

"ఇది ఇక్కడుందని నీకెలా తెలుసు?"

"ఉదయం ఆయనిక్కడ పెడుతుంటే చూశాలే" అంటూ లైటు వేసిందామె.

లోపల టేబుల్ మీద ఒమేగా సిస్టమ్ క్యాబినెట్ వుంది. షార్ట్ స్టోరీస్, జోక్స్, ఫ్లాషెస్, సీరియల్స్ అంటూ వివిధ రకాలుగా వున్న ఆ క్యాబినెట్‌లో వున్న అరలపై రాసివుంది ప్రతి అరనీ లాగిందామె. లోపల వున్న కాగితాలని ఒక్కొక్కటే తీసి ప్రక్కన పెట్టిందామె.

"చూడు హ్యాండ్ రైటింగ్ ఒక్కలాగే వుందా లేదా?" అని అడిగింది. మౌళవిక సంభ్రమాశ్చర్యాలతో చూస్తోంది. జయశ్రీకి వచ్చిన ఆలోచనకి.

"ఆయన మల్లాదేనే" అని అరిచినంత పని చేసిందామె.

"ఇప్పటికైనా నమ్మకం కుదిరిందా?"

మౌళవిక ఆనందంగా తలాడించింది.

"పద కడుపునిండా భోం చేద్దాం" అంటూ జయశ్రీని లాగింది ఉత్సాహంగా.

"అరె నీకింకా ఆకలి గుర్తుందా? కడుపు నిండిపోయి ఉండాలే?"

"అది సరేగాని ఆయనతో ఫోన్‌లో మాట్లాడితే ఎలా వుంటుందంటున్నావ్?"

మౌళవిక కంట్రోల్ చేసుకోలేక పోతుందని గ్రహించింది జయశ్రీ

"భేషుగ్గా వుంటుంది. పామ్ గ్రోవ్‌కి యస్.టి.డి చెయ్యి" అంది.

పరుగు పరుగున హాల్లోకి వచ్చి డయల్ చేసింది మౌళవిక. రెండు మూడు నిమిషాల తర్వాత లైన్ దొరికింది.

"హలో... ఈజిట్ పామ్ గ్రోవ్.. కెన్ యు కనెక్టు మి టు మిస్టర్ మల్లాది వెంకట కృష్ణమూర్తి ఫ్రమ్ హైదరాబాద్. దీసీజ్ యస్.టి.డి. ప్లీజ్."

"యా.. రూమ్ నంబర్ ఆ0ఆ కాల్ ఫ్రమ్ హైదరాబాద్ స్పీకాన్"

ఒక్క సెకెండ్ నిశ్శబ్దం.

"హల్లో"

అంటూ లైన్‌లోకి వచ్చింది మల్లాది గొంతు.

"అది మల్లాది కంఠమే" అంది మౌళవిక జయశ్రీ వంక తిరిగి మౌత్ పీస్‌కి చెయ్యి ఇఅడ్డంగా పెట్టి.

"సీరియల్ అనౌన్స్‌మెంట్‌కి కంగ్రాట్సు చెప్పు."

"హల్లో.. మౌళవికగారేనా? చెప్పండి" అంటున్నాడు మల్లాది అవతలినుంచి.

"ఆ మీరెలా పోల్చారు" అంది మౌళవిక. ఆమెకు తెలియకుండానే ఆమె గళం ఎంతో మార్దవంగా తయారయింది. ఏ చీకూ చింతలేని మనిషి కులాసాగా మాట్లాడితే ఎలా వుంటుందో అలా వుందమె ఇప్పుడు. జయశ్రీ కూడా ఆశ్చర్యపోయింది ఆ ముఖంలో కనిపిస్తున్న ప్రసన్నతకి.

"మీరు మౌత్ పీస్‌కి చెయ్యి ఎంత అడ్డుగా పెట్టినా నాకు అన్నీ వినిపిస్తూనే వున్నాయి. మీకు వేళ్ళ మధ్య గ్యాప్ ఎక్కువ కదా!" ఒక్కసారిగా ఒళ్ళు జలదరించింది ఆమెకు. వెంటనే మౌత్ పీస్ మీద ఉంచిన చెయ్యి ఎత్తి లైటుకి ఎదురుగా పెట్టింది. నిజమే. తనకు వేళ్ళ మధ్య దూరం ఎక్కువే. ఇది ఈయనెప్పుడు గమనించాడు?

"ఏంటండీ మాట్లాడ్డంలేదూ? హలో..హలో"

"అబ్బే ఏం లేదండీ మీ సీరియల్ అనౌన్స్ మెంట్ చూశాను. కంగ్రాట్స్ చెబుదామని" అందామె అతి నెమ్మదిగా.

మల్లాది తననెంతో పరీక్షగా చూస్తాడని తెలిసిన దగ్గర్నుంచి ఆమెలో సిగ్గు, సంతోషం కలిసి ఒకదానితో ఒకటి పోటీ పడుతున్నాయి.

"ఓహ్.. అదా" అంటూ నవ్వేశాడు మల్లాది.

"ఇంకేమిటి చెప్పండి?" అన్నాడు ఓ క్షణం తర్వాత.

"ఎప్పుడొస్తారు?" అందామె ఆతృతగా.

"భలేవారండీ మీరు? హైదరాబాద్ వదిలి మూడుగంటలయినా కాలేదింకా."

వాచీ చూసుకుంది మౌళవిక ఎనిమిదవుతుంది. మల్లాది తనను వదిలి ఎన్నో యుగాలయినట్టుగా వుంది. ఆయన్ని చూసి పన్నెండు గంటలయినా కాలేదు. ఈలోగా ఎంత మానసిక చిత్రవధను అనుభవించింది తను? నిజమే, ఆయన్ని వదిలి వుండడం చాలా కష్టం.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments